

за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону [1]. Вважаємо, що публічно-сервісна діяльність держави розкриває соціально-орієнтоване призначення держави, спрямоване на задоволення потреб громадянського суспільства.

У сервісній концепції держави процес і напрям реформ визначається суспільством, однак процес здійснення форм і методів державного управління відрізняються від традиційних. Йдеться про реалізацію сервісного підходу через програму електронного уряду - електронної держави. Така модель заснована на координації зав'язків між групами і державою. Отже, процес державного управління виходить за рамки тільки державних інститутів і залучає до своєї сфери, як об'єднання громадян, так і окремих індивідів. Сервісний підхід характерний головним чином для європейських країн.

Отже, на теперішній час в Україні та світі відбувається переосмислення та усвідомлення призначення держави - метою сучасної сервісної держави є не керування суспільством, а надання йому якісних публічних послуг. В такій державі особи у відносинах з органами влади є не прохачами, а споживачами послуг. У сервісній моделі підкреслюється спрямованість соціальної комунікації «знизу вгору»: від індивіда - до уряду. До відмінних рис сервісної моделі держави відносяться встановлення центральної бази даних для більш ефективного і оперативного взаємодії між урядовими агентами; надання послуг на мережевій основі, оптимізація надання послуг населенню та бізнес структурам; зменшення вартості послуг; скорочення термінів надання послуг; застосування електронної торгівлі: закупівлі і державні та муніципальні контракти; сприяння економічному і соціальному розвитку суспільства і громадян; швидке й ефективно реагування на мінливі умови діяльності; підвищення відповідальності державних службовців, підвищення рівня прозорості державного управління в цілому.

Список використаних джерел

1. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. Відомості Верховної Ради. 2013. № 32. Ст.409

Врайт Галина Яківна – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського

Паршина Анастасія – студентка 3 курсу соціально-гуманітарного факультету історико-філософського відділення Університету Ушинського

ВПЛИВ АНТИТРЕНДІВ ОДЯГУ НА ДУМКУ СУСПІЛЬСТВА

Молодь XXI-го століття тісно йде з модою в один крок, бо мода створює емоційний зв'язок між людьми, що однаково одягнені [1]. Спільність створюється ні віртуально, ні на відстані, а реально задається чисто зовнішньою подібністю, коли вони випадково виявляються ззовні схожими.

У моди є своя «погода». Сьогодні трендом є джинси з низькою посадкою,

а завтра вже вони стануть антитрендом. Антитренди мають великий вплив на суспільство, а здебільшого на молодь, адже кожен хоче бути неповторним та унікальним. Модник виявляється жертвою якщо не самої моди, то тією психологічною ідеєю модності назначеною культурою, що непомітно опановує його свідомість.

Але у первісному суспільстві ніхто не звертав уваги і навіть думку не гадав про те, що таке мода. Адже еліта виявлялась іншими способами [2].

Сьогодні молодь, яка зацікавлена у прояві свого стилю поділяється на еліту, яка вносить тренди і «копірайтери» еліти. Об'єктивне розподілення молоді виникає у зв'язку з відмінностями між культурами, що складаються в процесі формування кожної етнічної культури [2].

Світові міжнародні культури (безліч самобутніх культур, які знаходяться в діалозі і взаємодії одна з одною»), [3] зазвичай диктують правила світу, тому що у минулому вони набули якостей, правил і норм, які регулюють практично всі області людського мислення і поведінки і впливають на характер сприйняття, оцінки і міжособистісні відносини.

Але не всі люди слідуєть теперішнім трендам, наше суспільство має групу «модник-антимодник» або «модник-індивідуаліст». Цей стиль ще не популярний, а можливо і зовсім не модний. Це поки усього лише те, що протистоїть рутинному, тобто модному вчора, і потенційно не актуальним з моменту появи чогось нового.

Мова йде про інших людей, для яких бути модним саме й означає бути модним постійно, щодня, не чекаючи того, що щось його, зовсім унікальне, устигло стати масовим. Модне як не рутинне, а як винятково індивідуальне.

На мою думку, трендом 2020-го року стало саме буття «модником-антимодником». Адже, молодь почала робити все, щоб стати унікальним, за допомогою, наприклад, секонд-хендів, адже це те місце, де багато цікавих речей, з яких можна зробити цікавий образ. Особистість зможе виділятися серед культурних модних представників, за допомогою, яскравих образів і речей-табу для світової моди.

З цього випливає, що антитренд 2020-го року- рутинність і сірість одягу та стилю. Навіть в магазинах, ми вже бачимо, що полиці заповнені одягом з різними яскравими орнаментами, кольорами, а біжутерія стала ще більш богемною.

З іншого боку, використовуючи антитренди сезону – особистість виявляє своє ставлення до навколишнього світу гламуру і блиску. Адже людина не готова сприймати стандартні способи поведінки, еталонні соціальні стандарти поведінки, а й навіть способи життя [4].

Мода завжди є нестабільним і неясним явищем нашого життя. Кожен має право обирати, що йому носити. Тренди та антитренди не повинні впливати на самооцінку.

Список використаних джерел

1. Гофман А. Б. Мода і люди. Нова теорія моди и модної поведінки. 3 видання. Москва, 2004. 208 с.

2. Талалай Ю. С. Мода як соціальний феномен. Москва : Ломоносовские чтения, 2001. 205с. URL:<http://lib.socio.msu.ru/library>
3. Склацька О. В. Матеріали II Міжнародної наукової конференції: «Концепти соціокультурної трансформації сучасного суспільства». 2017. 87 с.
4. Хомутова О. О. Мода та її вплив на поведінку споживачів // Харк. нац. ун-т ім. В. Н. Каразіна. 05.10.2016. 18 с.
5. Консультації по іміджу і стилю: веб-сайт. URL: http://sferastyle.ru/index_blog10.htm.
6. Крупенина Н. А. Основи міжкультурних комунікацій. Методичні рекомендації до самостійної роботи студентів. Дніпро, 2020. 110 с.

***Врайт Галина Яківна** – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського*

***Фіник Юля** – студентка 4 курсу соціально-гуманітарного факультету історико-філософського відділення Університету Ушинського*

НООСФЕРНА ПАРАДИГМА РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

У зв'язку із новою стратегією цивілізаційного розвитку в сучасному світі по-новому розглядається людина та розвиток суспільства в цілому.

Термін «парадигма» походить від грецького *παράδειγμα*, яке, своєю чергою, утворилося від *παράδειγμα*: префікс *παρα* зі значенням близького, суміжного розташування + показувати, зіставляти, представляти [2]. Уже у старогрецькій мові слово вживалось у декількох значеннях: 1) зразок, модель, 2) приклад, 3) наочне підтвердження, доказ, 4) повчальний приклад, урок, 5) подоба, зображення [2]. Легко встановити, що всі ці значення поєднано спільною темою, яку можна іменувати «орієнтація на зразок». В античній та середньовічній філософії парадигму застосовують, щоб охарактеризувати взаємовідношення духовного й реального світу [4]. Під науковою парадигмою розуміється "вихідна концептуальна схема, модель постановки проблем і їх рішення, методів дослідження, пануючих в науці" [3, с. 604].

Термін «ноосфера» походить від грецького *νόος* — «розум» і *σφαῖρα* — «сфера» це сфера розуму; сфера взаємодії суспільства та природи, в межах якої розумна людська діяльність стає визначальним фактором розвитку. Слово створене у семантичному зв'язку і лексичній аналогії з «атмосферою» і «біосферою». Як зазначив В.І. Вернадський відповідний термін було введено французьким математиком та філософом Е. Ле Руа разом з його другом Тейяром де Шарденом. При цьому Ле Руа визначав ноосферу як сучасну стадію, що її геологічно переживає біосфера. Відповідно до оригінальної теорії Вернадського, ноосфера є третьою у послідовності таких основних фаз розвитку Землі як утворення геосфери (неживої природи) та біосфери (живої природи) [1].

Ф. Т. Яншина, глибоко досліджуючи праці В. І. Вернадського, ще в 1993 р. виявила низку положень, що характеризують умови ноосферної організації процесів на Землі, і водночас оцінила просування ідей ноосфери на